

θρου τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ ΓΓ' πρωτοκόλλου τῆς αὐτῆς συνθήκης· τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα ἐφέρετο ἐγκαταλειμμένον καὶ σχεδὸν μὴ ὑπάρχον, ἡ σημασία τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ πρωτοκόλλου μηδαμινή, ἡ πρότασις ἀποστολῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τόπου ἀπλῇ ἐνέδρα· ἂν ὑπῆρχέ τι, ὑπῆρχε διότι ἦλθεν ὁ κ. Τρικούπης εἰς τὰ πράγματα, ὁ Γιάδστων εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἡ Συνδιάσκεψις ἐν Βερολίνῳ. Ὁ πτωχὸς Τρικούπης ἠγνώνει ὅτι ὀλίγους ὕστερον μῆνας ὅ,τι ἀπεπειράθη νὰ πράξῃ αὐτὸς διὰ τὸ 24ον ἄρθρον, εἰς ἄλλος ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν—ὁ κ. Σαίντ Ἰλαίρ—θ' ἀνελάμβανε νὰ πράξῃ δι' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνδιασκέψεως, κηρύσσων αὐτὴν ἀπλῆν, καθαρὰν μεσολάβησιν ἀποτυχοῦσαν. Ἐχομεν καὶ τέταρτον σημεῖον παραφροσύνης· τὰς τριεσπέρους φωτοχυσίας καὶ τυμπανοκρουσίας τὰς ὁποίας ὁ ἄρχων Τρικούπης διέταξεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἐπικράτειαν. Ἄν θέλετε δὲ καὶ πέμπτον, ἀνάγνωτε ἐκ νέου τὸν Βασιλικὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ κ. Τρικούπης καὶ δι' οὗ παρίσταντο τὰ πράγματα τελειωμένα.

Καὶ τώρα ἰστάμεθα ἀπέναντι τοῦ διλήμματος ἡ μιμούμενοι τοὺς χαρτοπαίκτης τῆς πρώτης τοῦ Ἔτους, οἵτινες παίζουν ὅ,τι ἔχουν καὶ ὅ,τι δὲν ἔχουν, νὰ παίξωμεν ἐπ' ἀδήλοις παρελθόν καὶ μέλλον τῆς Ἑλλάδος ἢ νὰ ἀποδείξωμεν τὸν «ἐξοχὸν ἄνδρα» μαινόμενον καὶ τὸν «παρασκευάσαντα τὴν Ἑλλάδα» παρασκευαστὴν μιᾶς ἡκιστα ἐντίμου ὑποχωρήσεως.

Τί δὲ γίνεται μὲ τὸν κ. Κουμουνοῦρον; Ὑφίσταται καὶ αὐτὸς τὰς μωρίας τοῦ κ. Τρικούπη, ὅπως ὁ κ. Τρικούπης ὑπέστη τὰς μωρίας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου. Ἀντιπολιτευόμενος κατέκρινε τὴν Ἑπιστρατείαν, ἐνεθάρρυνε τοὺς ἰδιόκους τοῦ νὰ μὴ προσέρχωνται, κατεδίκαζε διὰ τοῦ ὀργάνου τοῦ τὴν συγκάλεσιν τῶν δέκα ἡλικιῶν, ἐπρωτίμα τὴν σύγκλησιν τῆς ἐφεδρείας, ἐν τῇ Βουλῇ ἐξοστόμισε τὴν φοβερὰν λέξιν· αὐτογνώμωνως, ἡτις ἔχουσε σατανικὸν φῶς ἐπ' ὅλης τῆς κωμωδίας τῆς ἐπιστρατείας καὶ παρουσίασε τὸν ταλαίπωρον Τρικούπην ἄλλον Φάουστ τὸν ὁποῖον ἔσυρεν εἰς τὴν Κόλασιν ὁ Μιφιστοφιλῆς τοῦ ἐγωῦσμοῦ του. ἄλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ὡς νὰ ἦσαν οἱ δύο ἀρχηγοὶ Σιαμαῖοι συγκεκολλημένοι ἔμπροσθεν ἢ ὀπίσθεν, ἡ κατάδικος συνδεδεμένοι διὰ τῆς αὐτῆς ἀλύσεως, οὐ μόνον δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιθέσῃ χεῖρα ἐπὶ τοῦ προγράμματος τοῦ προκατόχου του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνέπτυξε καὶ τὸ ἐξέτεινε καὶ τὸ κατέστησεν εἶδος βαράθρου, προωρισμένον νὰ καταβροχθίσῃ τὴν μὲν ὅλα τὰ χρήματα καὶ ὅλους τοὺς πόρους, ἐν δὲ ἀνάγκῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὅλας τὰς ἐλπίδας καὶ ὅλους τοὺς υἱοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐάν θέλετε πρὶν σὰν ἀφίσω διὰ σήμερον νὰ μάθητε καὶ τὴν κατάστασιν τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων, ἐντὸς τῶν ὁποίων μοιραίως ὡς μέταξα ἐντὸς βάρβακος εἶναι πεπλεγμένη ἡ ὑπαρξίς μας, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν των ἐν τρισὶν ἢ τέσσαρσι γραμμαῖς· Ἡ Συνδιάσκεψις ἔφαγε τὸ Συνέδριον· ἡ διαιτησία ἔφαγε τὴν Συνδιάσκεψιν· τὴν Διαιτησίαν τρώγει ἡ νέα Συνδιάσκεψις διὰ νὰ τὴν φάγῃ καὶ αὐτὴν τίς οἶδε ποῖον νέον ἔκτρωμα τῆς ὑδρωπικιώσεως εὐρωπαϊκῆς κοιλίας.

Ἐνῶ ἐτοιμάζομαι διὰ τὴν Γ' ἐπιστολήν μου, ὁ κ. Φιλήμων ἔχει γράψῃ τὸ τρίτον ἄρθρον τοῦ περὶ τῶν τριῶν γαλλικῶν ἐγκυκλίων, ὑπερασπιζόμενος τὸ κῆρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου.

Ἀθήνησι, 12 Ἰανουαρίου.

Ἀγασίλαος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μετὰ προσοχῆς διερευνῶν τις τὰ ἔγγραφα τοῦ γηραιοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας, ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ κ. Σαίντ Ἰλλέρ, συντάσσων τὰς ἐν λόγῳ παραδόξους ἐγκυκλίους ἠθάνετο· ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἔδραν τοῦ γραφείου τοῦ ἂν οὐχὶ καίοντος ἀνθρακας βεβαίως ὅμως ἡκιστα εὖοσμον ὑγρασίαν, προκληθεῖσιν ἐκ τῆς ἐν Γαλλίᾳ παρὰ πολλοῖς τῶν πολιτευτῶν κρατησάσης Βισμαρκοφοβίας. Ὡς τὴν *Λίρα*!

Καὶ ἄλλο ἐκ τῆς Ἑλευθερίας:

»Διαδίδει ὁ γραμματεὺς τῆς γερμανικῆς πρεσβείας... γεῦμα.

Ἐν παραθύρῳ τοῦ καταστήματος Μάϊφαρτ μεταξὺ παλῶν κομφοτεχνημάτων καὶ φωτογραφιῶν ποικίλων ἦν ἐκτεθειμένη σὺν ἄλλοις τοῖς πλαστικοῖς ἔργοις καὶ ἡ αὐτῶν τριῶν χαρίτων, αἱ ἡ χεῖρ διασήμου τεχνίτου παρήγαγεν ἐν πάσῃ τῇ δυνατῇ γυμνότητι ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔζων τὰ πλάσματα ταῦτα, τὸ ἐπάγγελμα τῆς Κας Λιζιὲ ἐκρίνετο ἡκιστα ἀπαραίτητος πολυτέλεια. Πλακιώτης τις τύπος κατόπιν ὀρθοτάτων ἄλλως τε παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἔργου, ἐκφρασθεῖσιν μετ' ἀναλόγου γλωσσικῆς γυμνότητος ἐπέφερε καὶ τὴν ἀκόλουθον:

— Βρακὶ δὲν εἶχαν νὰ φορέσουν καὶ τοὺς ἔλειπε ἡ φωτογραφία. Γι' αὐτὸ πάει νὰ μᾶς παρ' ὁ διάολος!

ΕΝ ΤΗ ΑΘΗΝΑΙΚῃ ΕΚΘΕΣΕΙ.

(Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ)

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν πλησιάζων τὸν κ. Μ. Μελάν:

— Ἐλα ἐσὺ ποῦ ξέρεις νὰ 'δοῦμε ποιά εἶναι τὰ καλά.

Ὁ κ. Βροῦτος ἔχει ἐκτεθειμένα τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Πάριν, δύο κομψὰ ἀγαλματάκια. Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ὅ,τι κακόμωτρον καὶ κακόσχημον.

Ὁ ἐξῆς διάλογος μεταξὺ δύο:

— Καὶ γιατί ἔχει ὁ Ἀχιλλεὺς τόσῳ ἀνοικτὸν τὸ στήθος;

— Δὲν καταλαβαίνει; Θέλει νὰ φάγῃ τὸν Πάρι.

Ὁ κ. Πανταζῆς ἔχει γράψῃ τὸ Φάληρον· κατὰ τὸ σῶνθός του, ὁ οὐρανὸς εἶνε καταγάλαντος· καὶ ὅλα δεικνύουσι ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς γραφῆς εἶνε θερινή.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸν ἐξοχὸν ζωγράφον νὰ παραστήσῃ ὡς οἰκιστὰς τοῦ Φαλήρου δύο... ὄνους.

Ταλαίπωροι Γιαννόπουλε, Κεχαγιᾶ, Ἀξελέ!

— Μὰ τί διάβολο, ὅπου πάγω παντοῦ Λύτρας! Ποῖος θὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπολύτρωσιν;